

oppe ad Aaen og dem nede ved Randers Fjord, som stod skarpt imod hinanden, saa skarpt, at det næsten var umuligt at tænke paa Forlig. Staten havde den Gang købt Frisenvold Laksegaard og udnyttede den, ligesom nu, ikke til Produktion af Laksekød, men i det Øjemed at presse Rogn og Mælk af Laksene, altsaa til kunstig Formering af Yngel, der blev sat ud i Bække og Aaer, som har Udlob i Gudenaen. Folketinget nedsatte den Gang et Udvalg, og da man hverken vidste ud eller ind med Hensyn til Anskuelser, tog man Halvdelen fra Højlandet og Halvdelen fra Lavlandet; saa satte man Marinekaptajn Trolle, som den Gang repræsenterede Thistedkredsen, og som var meget fiskerikyndig — han havde ført Fiskeriinspektionsfartøj og nærede stor Interesse for Fiskerisager, — og mig ind i Udvalget, og vi gjorde da vort bedste for at forlige de stridende Anskuelser, hvad det ærede Medlem dernede (Mortensen) vil kunne huske noget om. Det var ikke altid saa let et Arbejde, men en Lov kom der da ud af det.

Man kan nu sige om denne Lov, hvad man vil, og der var mange, som var misfornøjede med den, men jeg vil dog mindes om, at misfornøjede Mennesker findes der alle Vegne, og Fiskerne er ogsaa Mennesker; maaske er det lige saa mange eller nok saa mange Procent misfornøjede mellem Fiskerne som blandt andre Mennesker. Sagen er den, at alle Fiskere forlanger, at vi skal skaffe dem Garnet fuldt og blive ved dermed, at vi skal lade dem bruge de stærkeste Rødskaar og stadig sørge for, at der er nok at fylde i dem. Se, disse to Ting forholder sig saaledes til hinanden, at de i alt Fald ikke altid kan forliges. Loven er senere revideret, men der er ikke gjort nogen indgribende Forandring i den oprindelige Lov. Nu siges det imidlertid, at der blandt Fiskerne er en stigende Misfornøjelse med Løven. Misfornøjelse er der, og den er ogsaa kommet til Orde her i Salen, men een Ting maa vi kunne se af Fiskeriberetningen, som ganske sikkert ikke kan lye i disse Forhold, og det er, at Erhvervelsen af Frisenvold Laksegaard og dens Drift for Statens Regning har svaret til Formaalet. I Frisenvold Laksegaard har man drevet kunstig Fiskeavl for at hindre, at Laksene ganske uddøde i Gudenaen, hvad der var stor Fare for, og dernæst for at ophjælpe Mængden af Laks og Ørred. At dette er blevet Resultatet, er ganske uigen- driveligt. Laksen har sine Legepladser i

Tange Aa og forskellige andre Steder, og dens Mængde er taget til efter Fremkomsten af denne Lov og Erhvervelsen af Frisenvold Laksegaard; ogsaa Mængden af Ørred er vokset i en ganske betydelig Grad, hvad ikke blot Aafiskerne, men ogsaa Fjordfiskerne vil kunne bevidne. Løven har altsaa gjort Gavn, det er der ingen Tvivl om; den har skaffet en større Fiskebestand til Veje, end der var hidtil.

At Fiskerne nu ved Oversvømmelser ikke altid kan komme til at bruge de Garn, som vil være mest hensigtsmæssige, kan gerne være, og det kan ogsaa godt være, at der maa træffes andre Bestemmelser med Hensyn til Garnets Størrelse ved Brügen paa den brede Fjord end dem, der gælder for de mindre Steder; Løven skal altsaa rimeligvis revideres; men det, som det her drejer sig om, er Tidspunktet for Revisionen. Jeg kan ikke se rettere, end at det, naar vi i den kommende Samling skal revidere baade Ferskvands- og Saltvandsfiskeriløven, vil være passende at tage denne Lov med. Der er ingen Grund til at nære den Frygt, som en æret foregaaende Taler udtrykte, at Løven om Gudenaen ganske skulde blive sat til Side, fordi den var noget for sig. Lige siden den 5. April 1888, da Danmark fik en Saltvandsfiskerilov, har Fiskeriet paa Limfjorden haft sit eget Kapitel, og ingen har nogen Sinde hørt, at Lovgivningen herom har været tilsidesat, tværtimod: Fiskeriet her er omgærdet med nøjagtige og indgaaende Bestemmelser, og Limfjorden var vel det første Fiskested i Danmark, for hvilket der blev givet saadanne Bestemmelser. Jeg mener derfor, det vilde være konsekvent og logisk, om vi lavede hele Løven under eet til næste Aar.

Der er ogsaa andre Grunde, som taler herfor. Naar vi skal til at revidere Løven om Randers Fjord og Gudenaen, maa vi begynde at tænke paa temmelig radikale Skridt. For det første maa vi tage det Spørgsmaal under Overvejelse: Skal vi holde Laksegaarden ved Frisenvold paa Statens Regning som et forberedende Stadium til Udklækning, skal vi gøre det i samme Omfang som nu, eller skal vi aabne den helt eller dog mere end nu, altsaa indskrænke Udklækningen i en betydelig Grad? Dernæst maa man optage Spørgsmaalet om de Spærringer, som lægger Hindringer i Vejen for og skader Fiskeriet, som det ogsaa er omtalt af den foregaaende Taler, særlig da Spørgsmaalet om Aalegaardene ved Resenbro og den Ødelæggelse, som der finder Sted af Skal-